

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15627

гр. София, 11.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в закрито заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА

като разгледа докладваното от КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА Гражданско
дело № 20221110146424 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

Образувано е по молба с вх. № 78802/08.03.2024 г. от адв. М. Л. Л. като
адвокат на ответника Т. А. Д., с ЕГН: *****. Със същата се иска
постановеното по делото Решение № 3127/22.02.2024 г. да бъде изменено в
частта за разносните, като предвид частичното отхвърляне на исковите
претенции бъде определено адвокатско възнаграждение в полза на адв. М. Л.
Л. по реда на безплатната правна помощ в размер на 800 лева или да бъдат
присъдени още 690.99 лева съобразно отхвърлените искове – т.е. по 400 лева
адвокатско възнаграждение за всеки иск. Искането за изменение касае само
разносните, присъдени в исковото производство по гр.д. № 46424/2022 г. на
СРС, не и разносните, присъдени в заповедното дело ч.гр.д. № 24222/2022 г.
на СРС.

В молбата се излагат подробни доводи, че след като исковите за
договорна лихва и обезщетение за забава са отхвърлени изцяло, то се дължи
на процесуалния представител адвокатско възнаграждение – за всеки иск по
отделно – по 400 лева, какъвто е минималният размер. Посочва се, че
исковете са три броя и за всеки от тях се дължи отделен хонорар в минимален
размер. С тези аргументи се иска молбата да бъде уважена – като бъде
присъдена сумата от общо 800 лева – т.е. 400 лева – хонорар по иска за
договорна лихва и 400 лева по иска за обезщетение за забава. Цитирана е
съдебна практика.

Препис от молбата е изпратен на насрещната страна, като е получен на
26.03.2024 г.

В тази връзка от ответника е подадено становище в дадения от съда
едноседмичен срок – с вх. № 102313/28.03.2024 г. В същото ответникът
излага доводи за правилност на съдебното решение в частта за разносните.
Поради това иска молбата да бъде отхвърлена изцяло. Позицията се на
Решение на СЕС по дело С-438/2022 г. и счита, че съдът е определил

разноски на ответната страна в справедлив размер.

Молбата е процесуално **допустима** като подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, имаща правен интерес от същата.

Молбата е такава за **изменение** на решението в частта за разноските, доколкото с решението си съдът е присъдил разноски на процесуалния представител по реда на безплатната правна помощ, но в различен от претендирания размер. Доколкото по делото преди приключване на устните състезания е приложен списък с разноски, то молбата на ответника е допустима / л. 81 и л. 92 от делото/.

Разгледана по същество молбата по чл. 248 от ГПК се явява **неоснователна**.

По делото са предявени установителни иски – за главница по договор за потребителски кредит № ***/26.10.2018 г. – в размер на **300 лева**, за **15.46 лева** – договорна лихва за периода от 25.11.2018 г. до 25.12.2018 г. вкл. /падеж на последна погасителна вноска/ и за **96.93 лева** – обезщетение за забава за периода от 26.11.2018 г. до 09.05.2022 г., както и се претендира законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ по ч.гр.д. № 24222/2022 г. на СРС – **09.05.2022 г.** до окончателното плащане на сумата.

Поради това и съдът намира, че е налице една група иски – с основание неизпълнение на задължения по договор за кредит – при това искът е за връщане на главницата, а другите два иска са акцесорни на този иск – като касаят договорна лихва и обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава. Т.е. макар формално да се касае за самостоятелни иски същите имат един и същ правопораждащ юридически факт. Затова и за всички иски се дължи един общ хонорар от **400 лева** предвид предмета и размера им – в минимален размер по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В тази връзка решаващият състав след като съобрази крайно ниската фактическа и правна сложност на делото – едно съдебно заседание без експертизи и малък обем доказателствен материал, както и общият размер на исковите претенции – общо 412.39 лева, то намира, че хонорар от 400 лева за оказана безплатна правна помощ е напълно справедлив и достоен, като отговаря на положения от адвоката труд. Това е така, доколкото и хонорарът практически е почти в размера на исковите претенции. Определяне на хонорар от общо 1200 лева по „трите“ иска съответно присъждане на такъв от 800 лева би означавало хонорар в почти троен размер спрямо цената на исковите.

В тази връзка настоящият състав отбелязва, че е детайлно запознат с практиката на ВКС по споровете за разноски, но намира, че същата не следва да води до злоупотреба с право и неоснователно обогатяване на процесуалния представител, осъществяващ безплатна правна помощ. При определяне размера на хонорара съдът е съобразил фактическата и правна сложност на делото, неговата продължителност /едно заседание/, малкият обем

доказателствен материал /без експертизи/, осъществената защита и в последна сметка размера на исковете.

Тук следва да се отбележи, че с определяне на хонорар от 400 лева съдът е съобразил актуалната редакция на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действала към момента на приключване на устните състезания /иначе следваше да се определи хонорар от 300 лева/. Поради това и възражението в този смисъл от молителя е неоснователно.

Следва да се отбележи и че цитираната практика от молителя се явява остаряла такава – налице е по-актуална практика на ВКС – напр. Определение № 1640 от 04.04.2024 г. по гр.д. № 3549/2023 г. по описа на ВКС, 3-то г.о., Определение № 50015 от 16.02.2024 г. по т.д. № 1908/2022 г. по описа на ВКС, I т.о., и др. Същите отбелязват Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 /цитирано и в решението по настоящото дело/ по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, в което е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС.

Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК.

Всичко гореизложено води до извод за неоснователност на молбата по чл. 248 от ГПК.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 78802/08.03.2024 г. от адв. М. Л. Л. като адвокат на ответника Т. А. Д., с ЕГН: ***** с правно основание по чл. 248 от ГПК – за изменение на постановеното по делото Решение № 3127/22.02.2024 г. по гр.д. № 46424/2022 г. на СРС в частта за

разноските като неоснователна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на страните пред СГС по реда на обжалване на решението по делото.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____